

Образотворче Мистецтво 14-16 століття

Образотворче

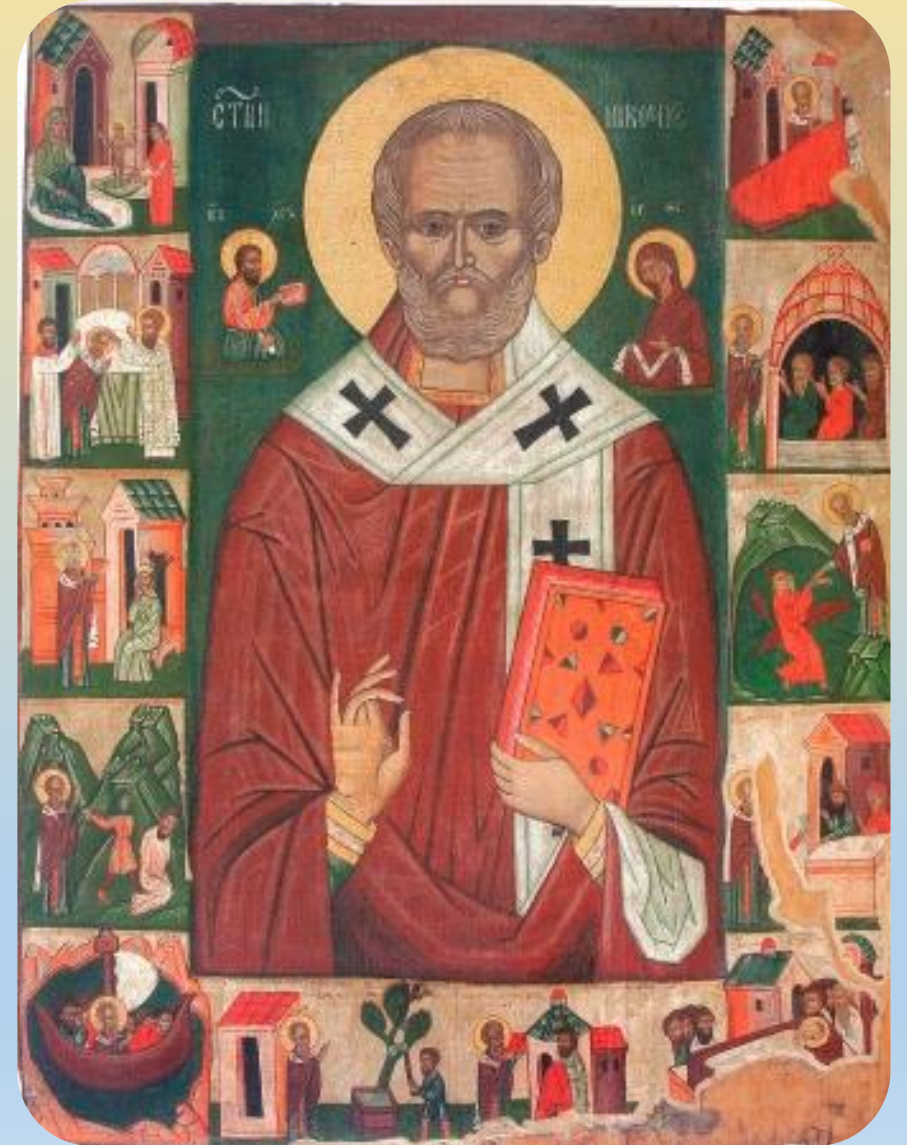
Мистецтво — мистецтво відображення
суцього у вигляді різних образів, зокрема
таких як художні образи на площині
(графіка, малярство тощо) та в просторі
(скульптура).

- У мистецтві XIV — першої половини XVI ст. розвивалися засади, вироблені впродовж перших століть після прийняття християнства й закладення основ нової духовної культури, побудованої на засадах християнського світогляду. Викликана втратою державності зміна історично-політичної ситуації з середини XIV ст. у межах вказаного періоду не призвела до радикальних перемін у мистецькому житті. На землях, приєднаних до Польщі, певні можливості розвитку українського мистецтва з'явилися завдяки замовленням для королівського двору (наявні відомості стосуються лише монументального малярства). На включених до складу Польщі землях Галицько-Волинського князівства внаслідок напливу ззовні населення, зорієнтованого на західноєвропейську культуру, формується також мистецький напрям західноєвропейської орієнтації і закладаються основи багатовікового паралельного розвитку на місцевому ґрунті двох мистецьких напрямів, що виходили з мистецьких засад, спільних в основі, але відмінних у основоположних принципах та шляхах розвитку, їхнє співіснування та взаємопроникнення становить одну з особливостей культурного процесу спершу на західних землях України, а пізніше й у всій Україні.

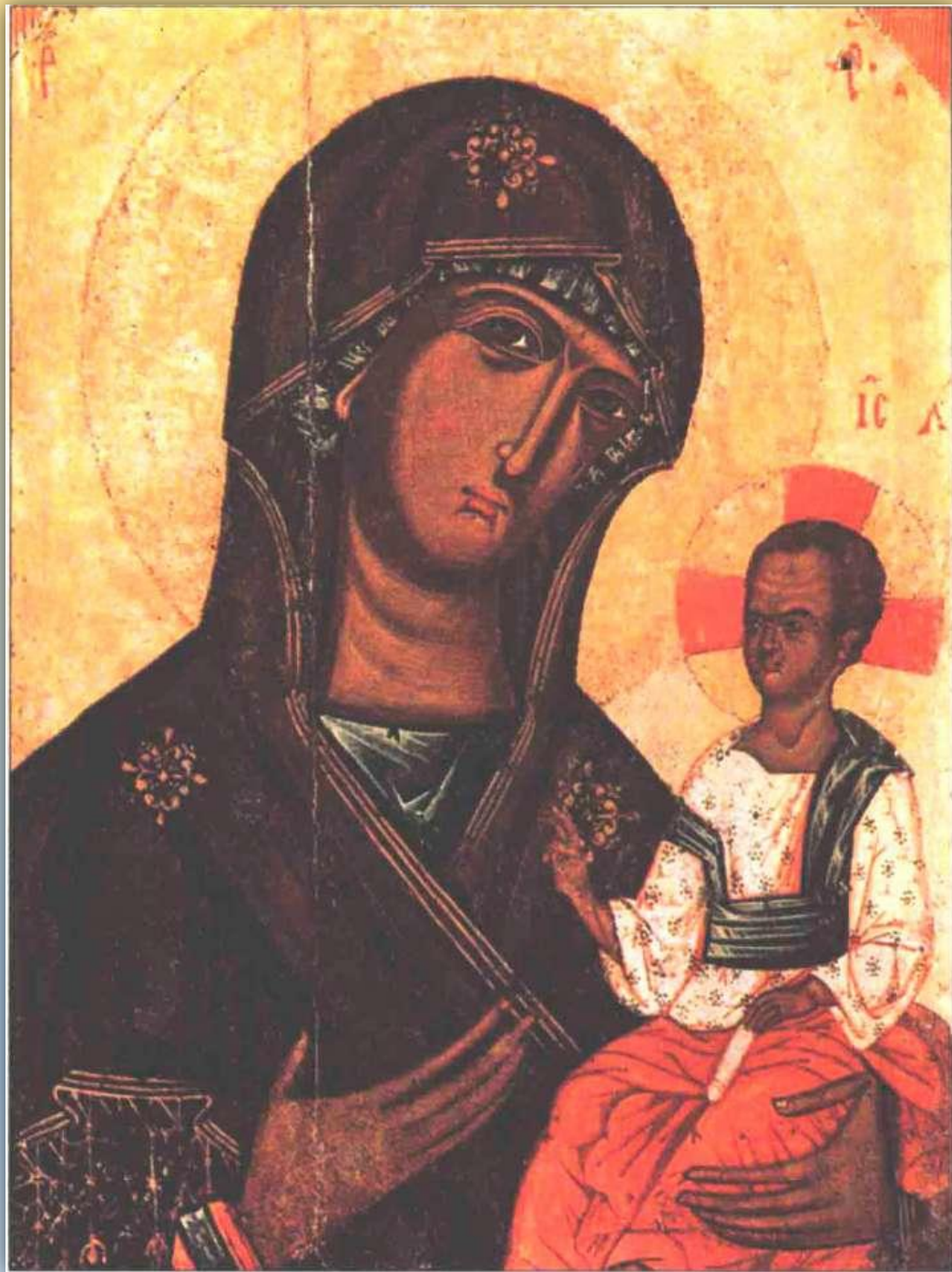
- Отже, мистецьке життя розвивалося у як найтіснішому контакті із східно-християнським світом та Західною Європою. Східно-християнська орієнтація української культури визначила домінуючу перевагу візантійсько-балканського напрямку контактів. Саме вони виступають тим чинником, завдяки якому мистецькі новації східного-християнства швидко приймалися на українському ґрунті, забезпечуючи українському мистецтву стабільне місце в системі тогочасних європейських культур східно-християнського кола. Західно-європейські впливи в українському мистецтві на цьому етапі виявлені порівняно мало. Проте впливи були лише однією з складових, на яких будувалася мистецька культура українських земель, й виступали в процесі її внутрішнього розвитку як елементи побічного характеру.
- Малярство відігравало провідну роль серед образотворчих видів мистецтва. Його майстри працювали передовсім у монументальному малярстві, іконописі та книжковій мініатюрі.

- Враховуючи особливості тодішньої культурної ситуації, є підстави припустити істотну роль монастирських осередків у тогочасному малярстві, однак конкретних даних про мистецьке життя в тодішніх монастирях не збереглося. Обмежені відомості про майстрів є однією з особливостей цього періоду, тому малярська спадщина XIII — першої половини XV ст. залишається анонімною. Оскільки в руслі візантійської церковної традиції давнє українське малярство мало теологічний характер, у свідомості епохи маляр лише передавав фарбами світобразів і понять, сформульованих церковною традицією.

Народний іконопис

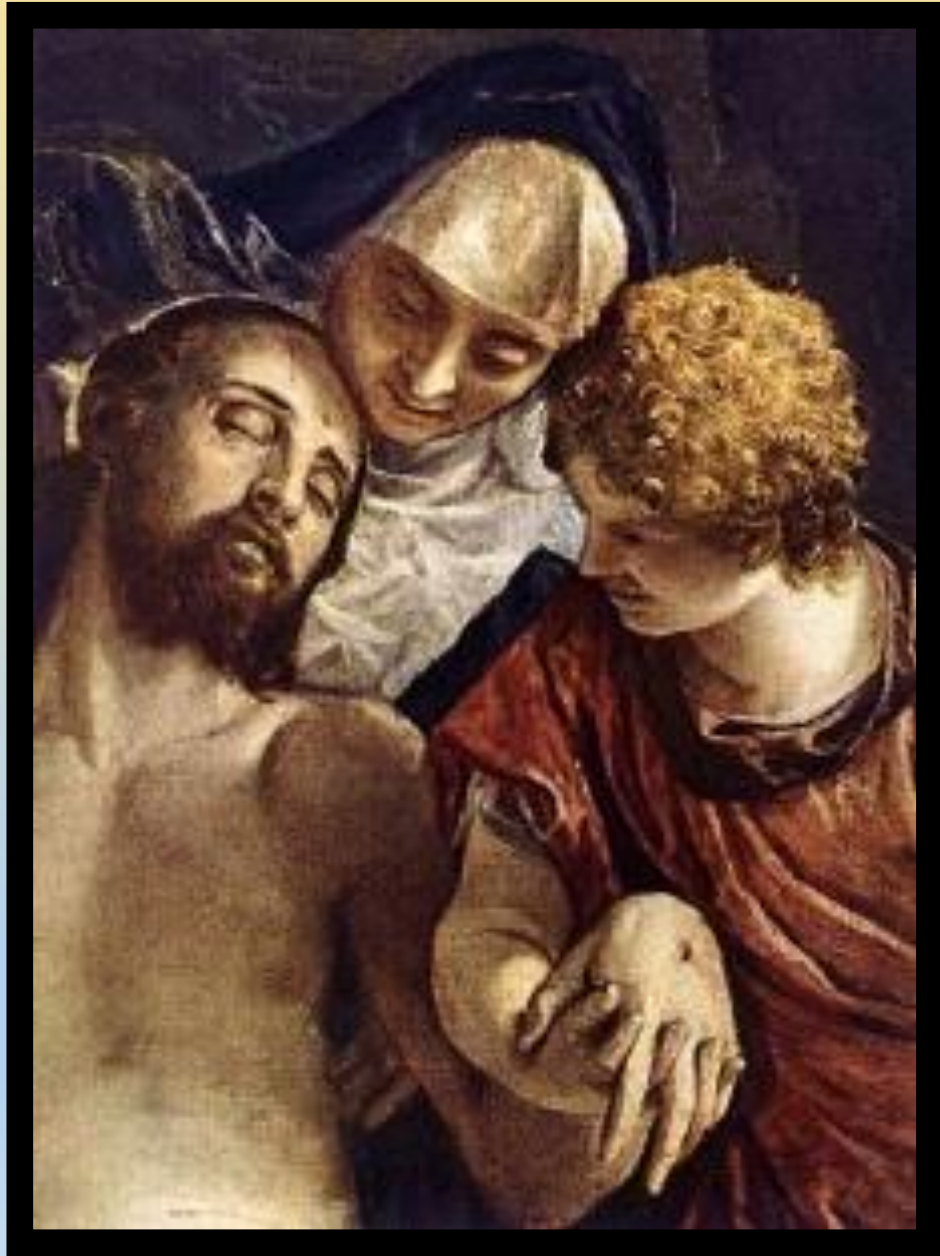

169. Різдво Христове. Деталь ікони з Трушевич. Середина XVI ст.

**Політичний
та соціально-
економічний
устрій Русі у
IX - пер. пол.
XV століття**

“Сімейні вечорниці”

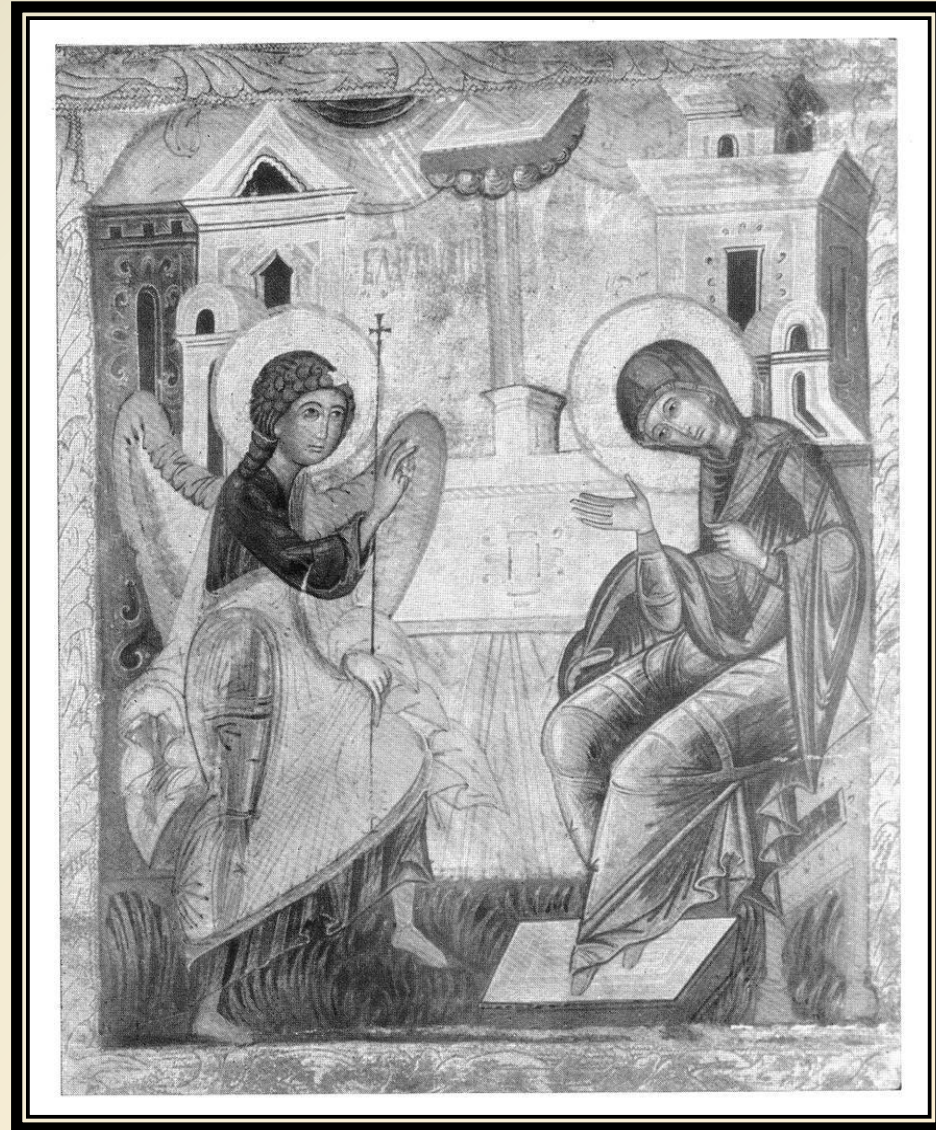

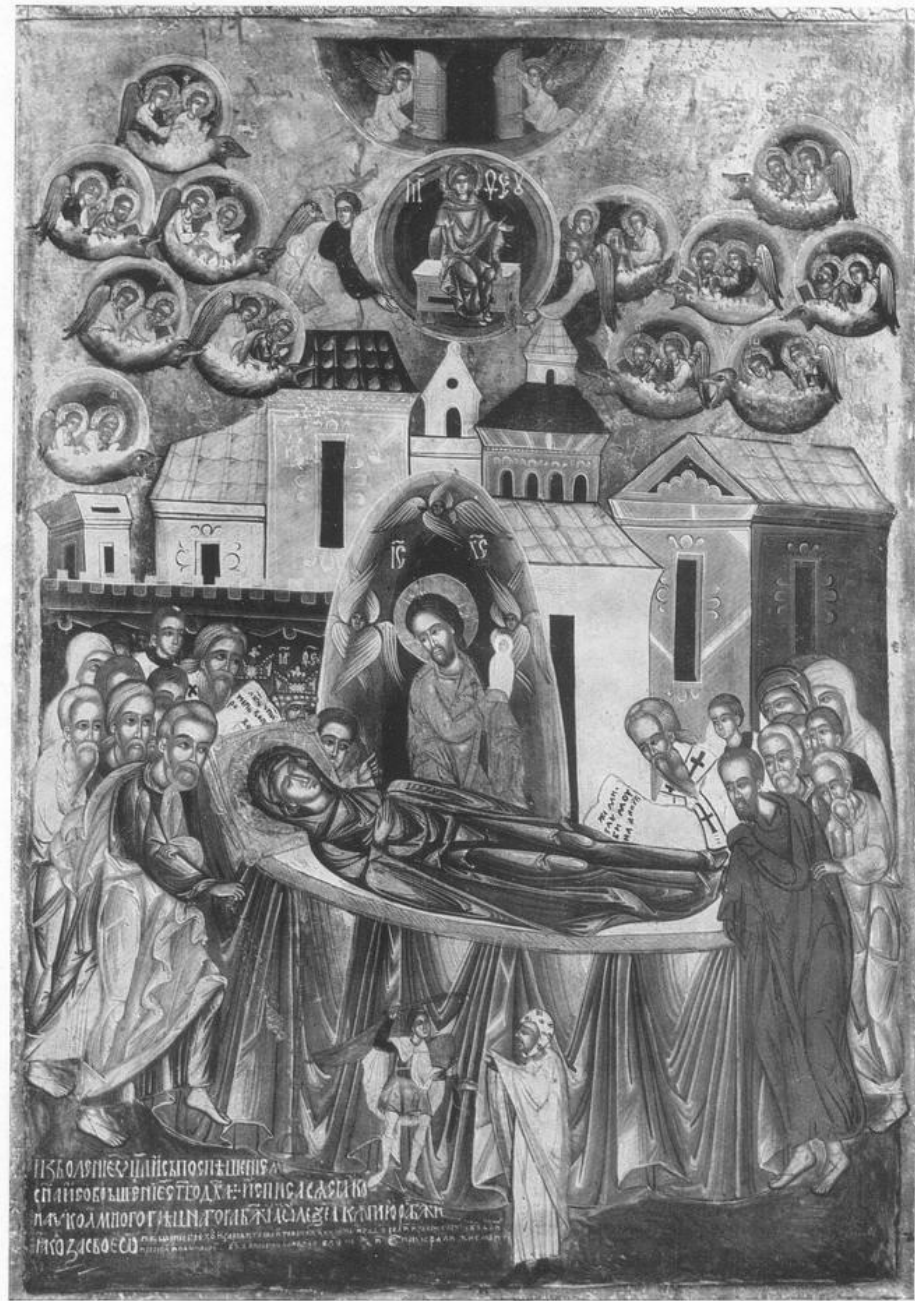

38. КАТЕРИНА.
Оли. [Лито] 1842.

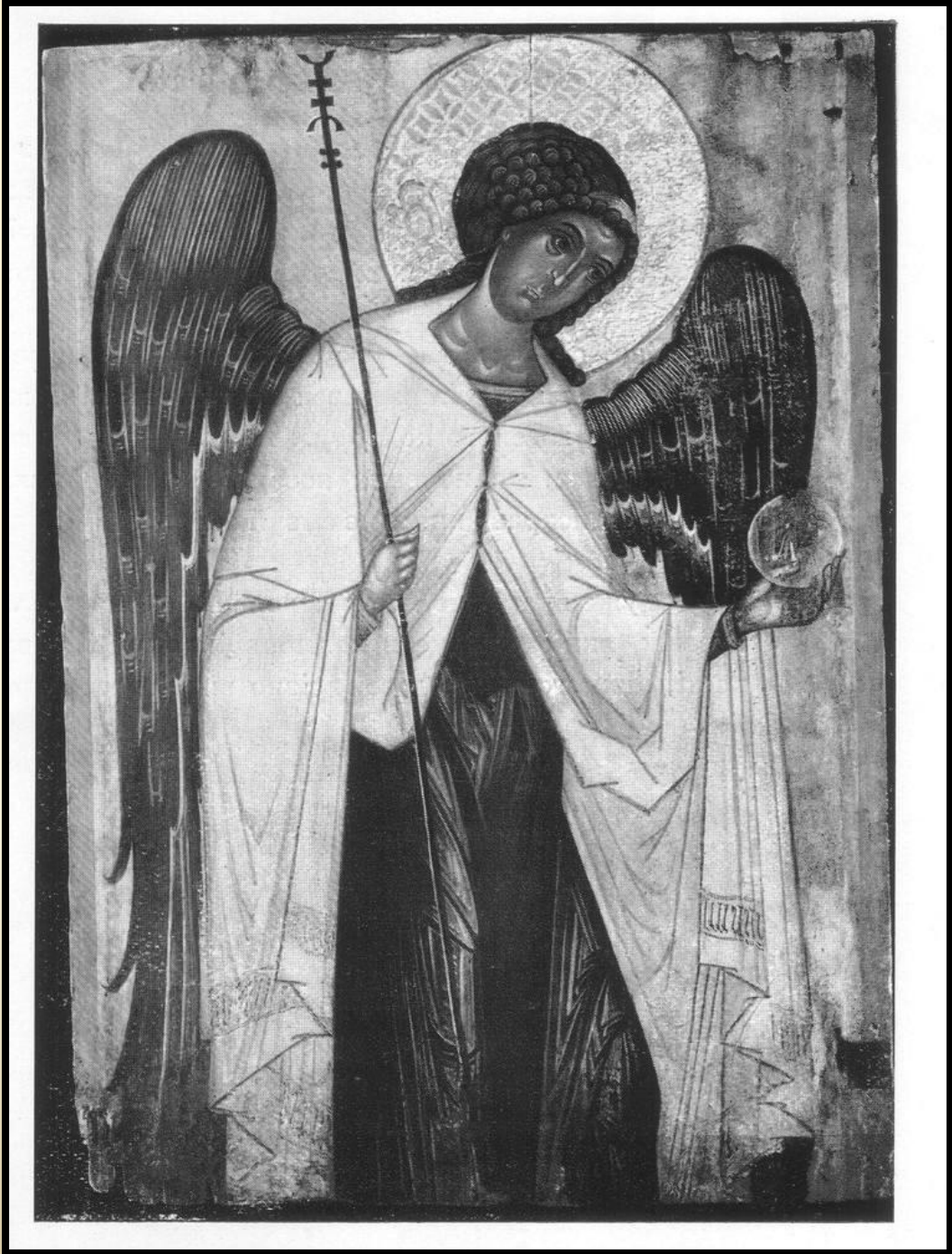
Живопис XIV—XVI століть

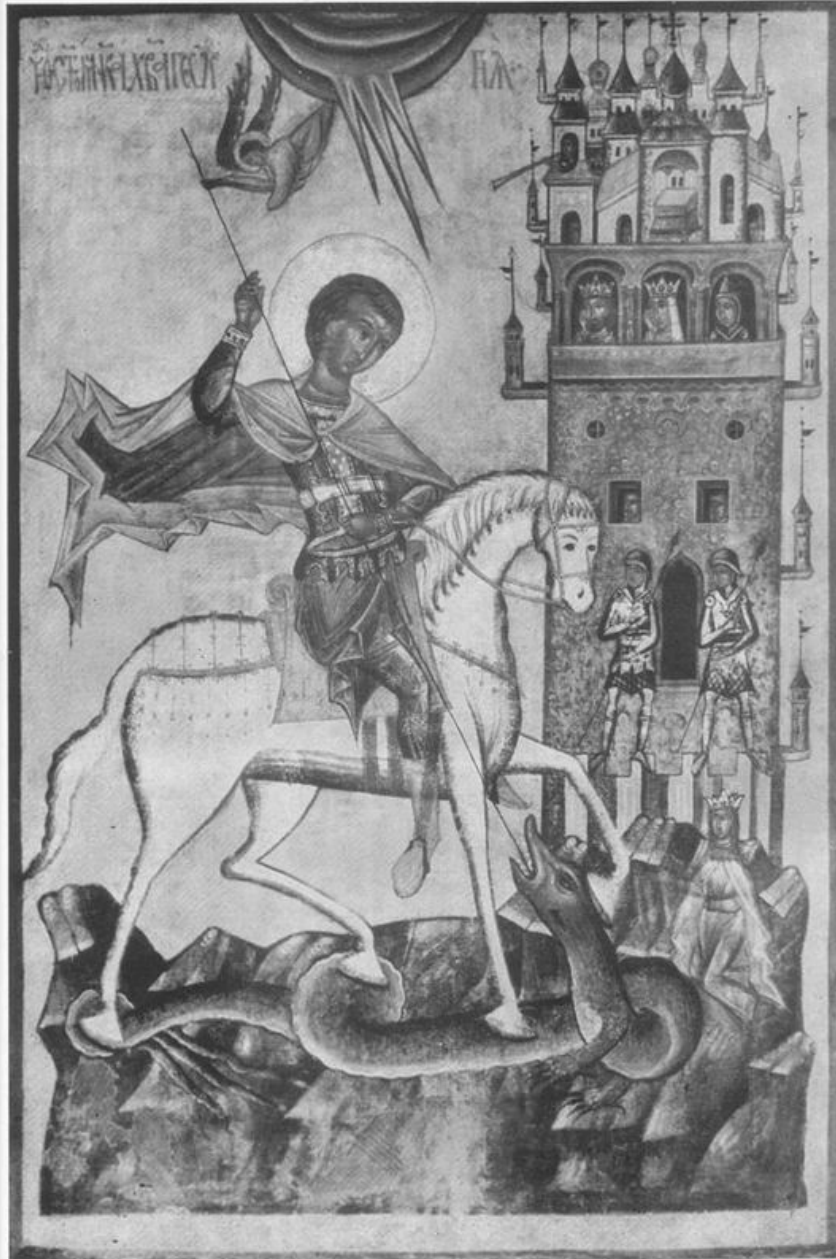

172. Олексій. Ікона «Успіння» із Смільника. 1547 р.

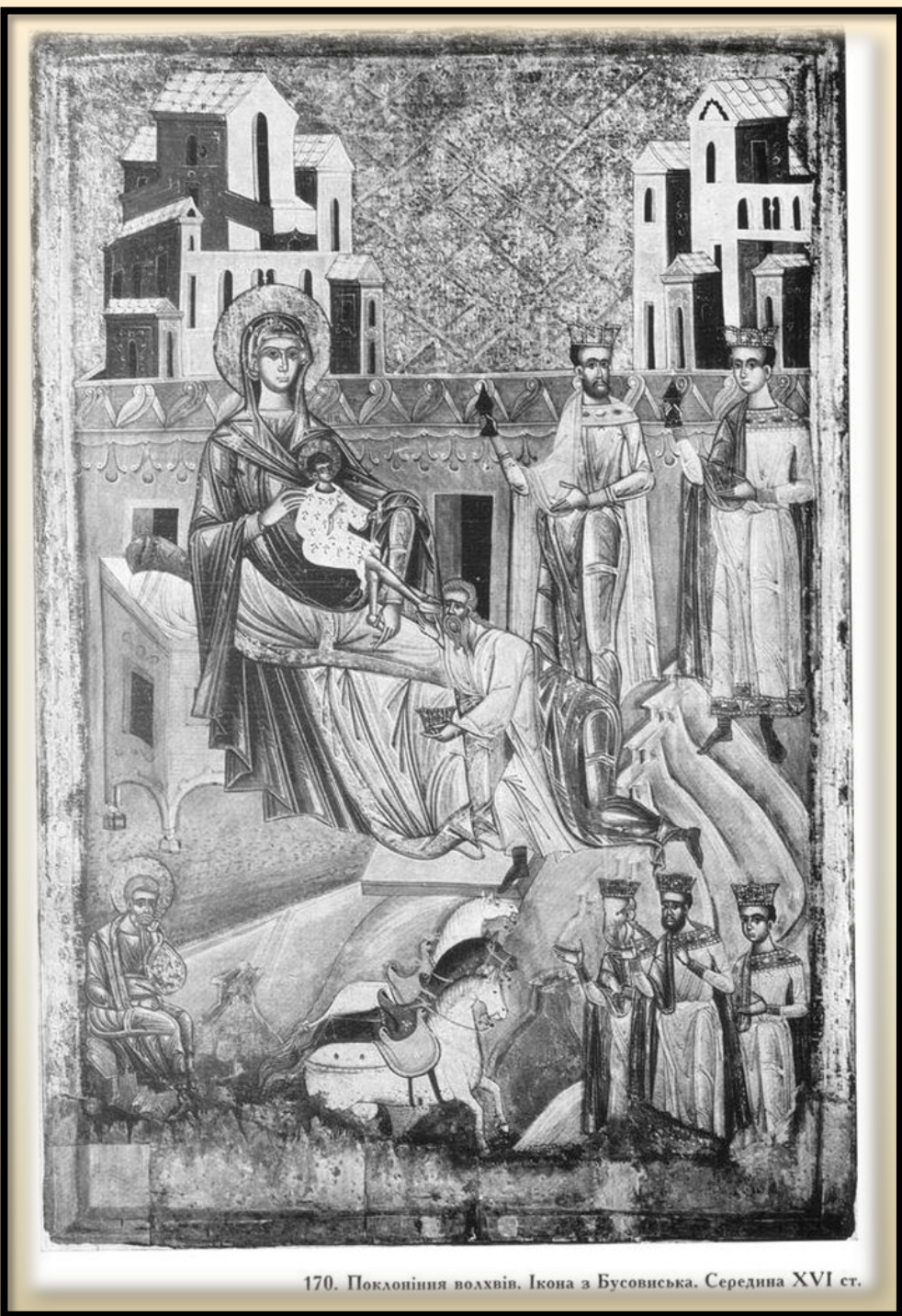

158. Юрій Зміборець. Ікона зі Здвиження. Друга половина XV ст.

170. Поклоніння волхвів. Ікона з Бусовиська. Середина XVI ст.

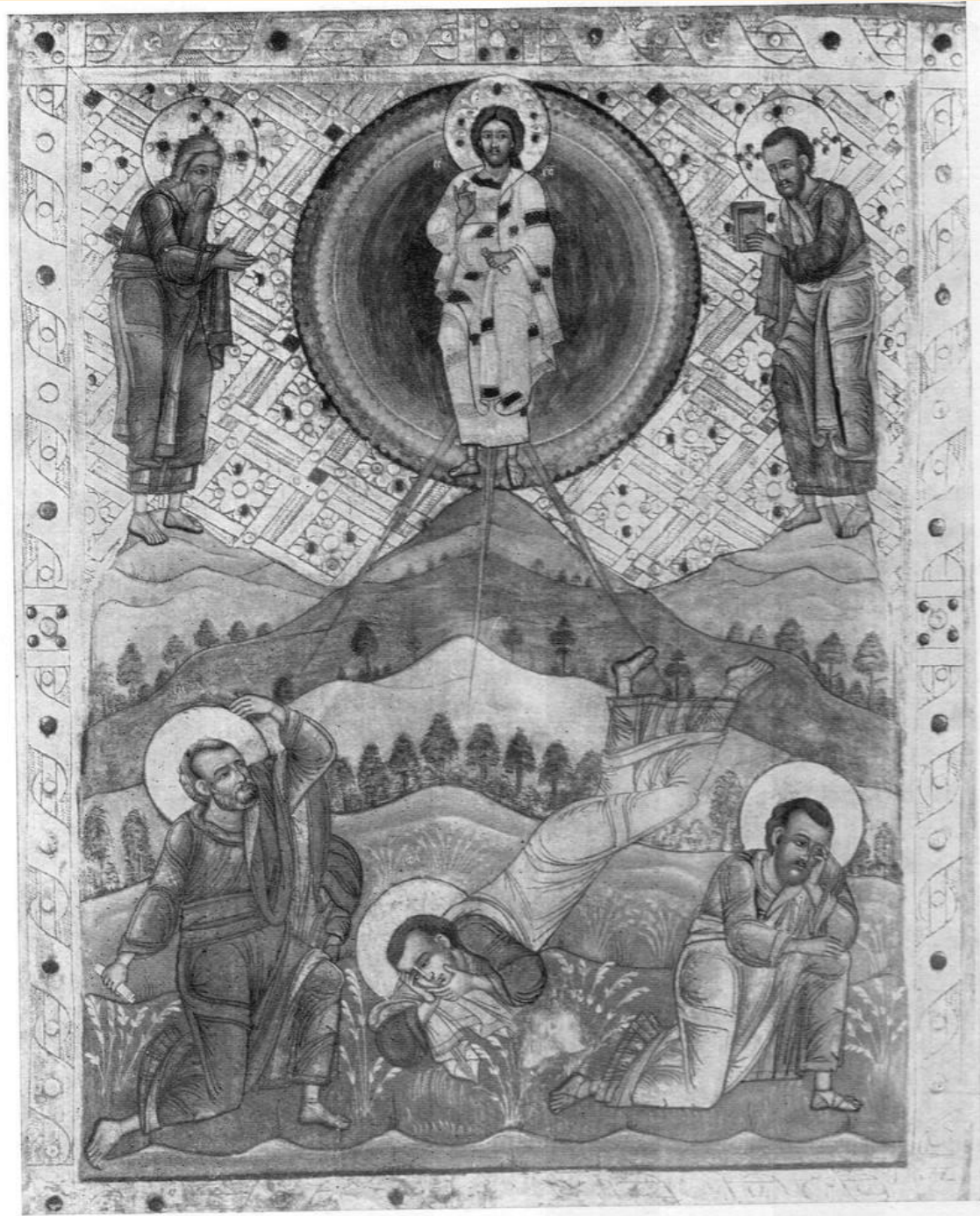

175. Страшний суд. Деталь ікони з Багноватого. Друга третина XVI ст.

175. Страшний суд. Деталь ікони з Багноватого. Друга третина XVI ст.

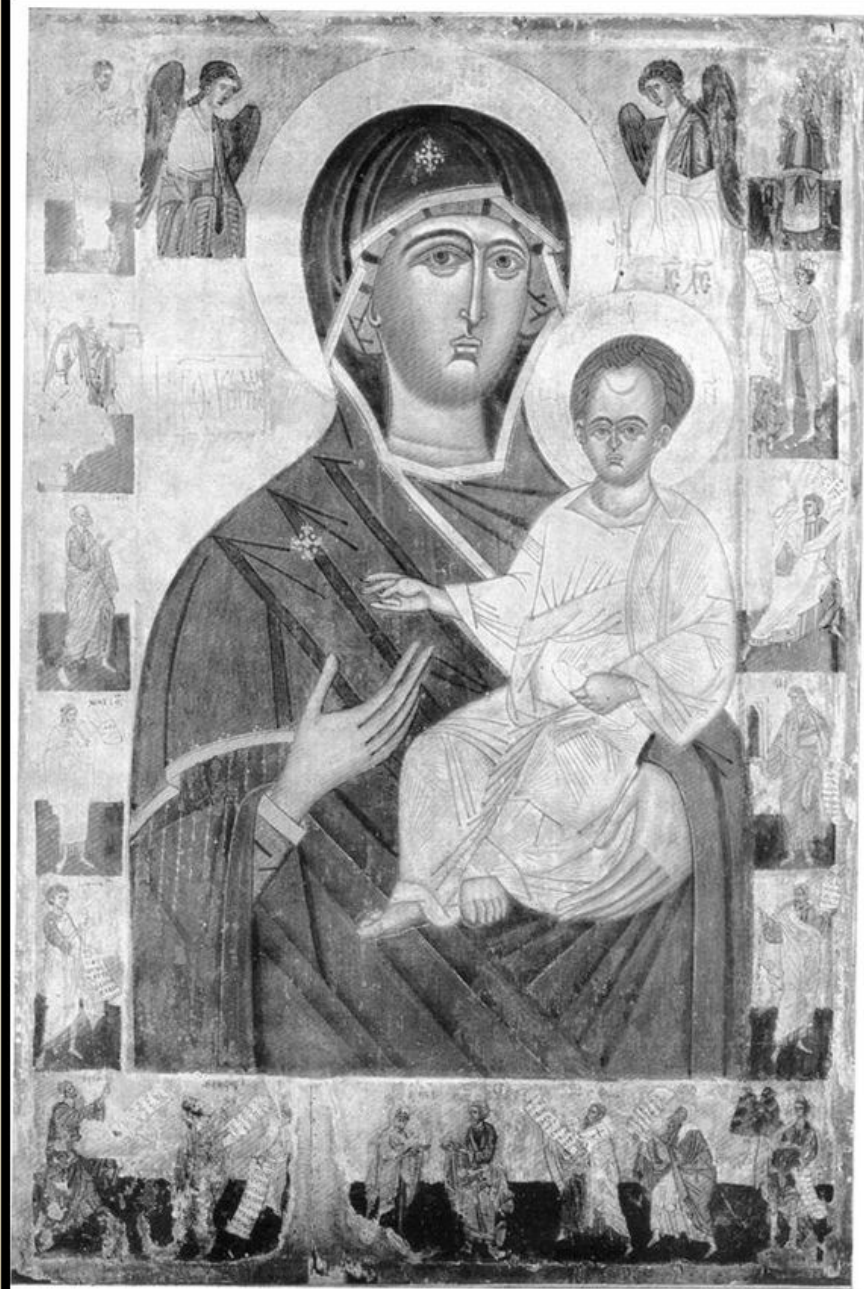

152. Богородиця з пророками. Ікона з Підгородець. Кінець XV ст.

Дякую за увагу!